

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1707

Dubium II. An ad impletionem præceptorum requiratur intentio iis
satisfaciendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42634

quomodo sint confutandi. R. Bajus, Iansenius & alii docuerunt charitatem esse necessariam ad implenda omnia præcepta; item omnem actionem esse peccatum, quæ non fieret ex charitate, uti referemus & falsum esse ostendemus l. 2. n. 132.; Hic satis est notare, quod certum sit præcepta posse impleri absque Charitate, nam inter 79. propositiones Bajanæ à Pio V. Greg. XIII. & Urb. VIII. Damnatæ, est hæc 16., Non est vera legis obedientia, quæ fit sine charitate.

DUBIUM II.

692

An ad impletionem præceptorum, requiratur intentio iis satisfaciendi.

R Esp. Quod non. Ita Sanch. Vasq. 1. 2. q. 100. c. a. 9. & alii communiter. Ratio est, quia lex tantum præcipit liberam operis externi executionem, v.g. auditionem Sacri, non autem, ut alio peculiari actu quis velit vel intendat præcepto satisfacere: sive, ut alii loquuntur, præcepta non obligant ad obedientiam formalem, hoc est, ut aliquid fiat, quia præcipitur; sed tantum ad materiale, sive ut fiat, quod præcipitur, vid. inf. lib. 3. tr. 3. c. 1. d. 3. Vnde resolvuntur sequentes Casus:

I. Qui alicujus præcepti immemor, illud implevit, v.g. ignorans esse diem festum, liberè tamen interfuit Sacro, is satisfecit: Neque, ut quidam volunt, necesse est, ut postea intelligens esse diem festum, velit tunc satisfacere per Missam auditam, quia implevit substantiam actus præcepti. S. Th. Henr. Fil. 5. c. 7. q. 7.

II. Is votum, juramentum & poenitentiam sacramentalem verè implet, qui opera promissa vel injuncta exequitur, etsi non habeat intentionem implendi; modò tamen non applicet ea pro alia re.

B b 3

Ratio,

Ratio, quia *vota*, &c. sunt leges quasi particulares,
 quas homo sibi, vel alteri imponit, unde tantum
 obligant ad substantiam actus. *Suar. Azor. Less.*
Laym. num. 7.

693

DUBIUM III.

*An satisfaciat praecepto, qui faciens opus, ex-
 presse intendit per illud non satisfacere.*

R Esp. Satisfacit. *Suar. Val. Vasq. l. c. & Less. l. c. 2. c. 7. dub. 10. contra Navar. Azor. &c.* Ratio est quia praecepta tantum obligant ad substantiam operis inuncti; ergo illa posita non est in potestate operantis, ut non satisfaciat. Nec refert, I. quod actus non operentur ultra intentionem agentis, quia id intelligitur, quando est in potestate operantis, v. g. satisfacere, vel non. Nec 2. quod qui debet alteri centum, non satisfaciat obligationi, si liberali donatione det ducentos: Nec 3. quod voto obligatus ad recitandum rosarium, si recitet antimo non implendi, non satisfaciat. Ratio, quia haec & similes obligationes proveniunt ex voluntate promittentis, qui, sicut ab initio debitorem se liberè constituit, sic in debito liberè permanere potest: obligatio autem parendi legi, provenit ex voluntate legislatoris; ideoque non extenditur ultra ejus intentionem & voluntatem, nempe ultra substantiam operis praecepti. *Kôn. n. 309. v. Less. l. c. & Laym. hic. unde resolvuntur sequentes Casus:*

I. Sacerdos, qui legit Horas, non eâ devotione, quâ voluit, ideoque proposuit, ad satisfaciendum praecepto, repetere, etsi deinde non repetat, satisfecit tamen praecepto. *Suar. Kôn. Lugo &c.*

II. Audiens Sacrum die festo, quod scit esse ultimum, (vel, si non sit ultimum, intendens non audire aliud) licet intenderit non satisfacere, verè tamen